

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Münster (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – EV/Finanzamt Lippstadt

(Sprawa C-685/16)

(2017/C 144/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Münster

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EV

Strona pozwana: Finanzamt Lippstadt

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni postanowień dotyczących swobodnego przepływu kapitału i płatności w art. 63 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z regulacją § 9 pkt 7 Gewerbesteueresetz 2002 (ustawy z 2002 r. o podatku od działalności gospodarczej) w wersji Jahressteuergesetz 2008 (rocznej ustawy podatkowej z 2008 r.) z dnia 20 grudnia 2007 r. (BGBl. 2007 I, s. 3150), o ile w kontekście podatku od działalności gospodarczej zmniejszenie zysku wraz z doliczonymi do niego kwotami o zyski z tytułu udziałów w spółce kapitałowej z zarządem i siedzibą poza Republiką Federalną Niemiec podlega surowszym wymogom niż zmniejszenie zysku wraz z doliczonymi do niego kwotami o zyski z tytułu udziałów w niepodlegającej zwolnieniu z opodatkowania krajowej spółce kapitałowej lub o tę część zysku z działalności przedsiębiorstwa krajowego, która przypada na stały zakład nieznajdujący się w kraju?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 16 stycznia 2017 r. – Danieli & C. Officine Meccaniche SpA i in./Arbeitsmarktservice Leoben.

(Sprawa C-18/17)

(2017/C 144/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Danieli & C. Officine Meccaniche SpA, Dragan Panic, Ivan Arnautov, Jakov Mandic, Miroslav Brnjac, Nicolai Dorassevitch, Alen Mihovic..

Druga strona postępowania: Arbeitsmarktservice Leoben

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 i 57 TFUE, dyrektywę 96/71/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, pkt 2 i 12 rozdziału 2, zatytułowanego „Swoboda przepływu osób”, załącznika V do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Chorwacji oraz dostosowań w Traktacie o Unii Europejskiej, Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej należy interpretować w ten sposób, że Austria jest uprawniona do ograniczenia delegowania pracowników zatrudnionych w spółce mającej siedzibę w Chorwacji poprzez wymóg uzyskania zezwolenia na pracę, jeżeli delegowanie to następuje w drodze wynajmowania pracowników spółce z siedzibą we Włoszech w celu świadczenia usługi przez spółkę włoską w Austrii, i działalność chorwackich pracowników w imieniu tej włoskiej spółki przy budowie walcowni w Austrii ogranicza się do wykonania tej usługi w Austrii, i między nimi i spółką włoską nie istnieje stosunek pracy?

- 2) Czy art. 56 i 57 TFUE, dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług należy interpretować w ten sposób, że Austria jest uprawniona do ograniczenia delegowania pracowników rosyjskich i białoruskich zatrudnionych w spółce z siedzibą we Włoszech poprzez wymóg uzyskania zezwolenia na pracę, jeżeli delegowanie to następuje w drodze wynajmowania pracowników drugiej spółce z siedzibą we Włoszech w celu świadczenia usługi przez drugą spółkę w Austrii, i działalność pracowników rosyjskich tudzież białoruskich w imieniu drugiej spółki ogranicza się do wykonania tej usługi w Austrii, i między nimi i drugą spółką nie istnieje stosunek pracy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht
Bremen (Niemcy) w dniu 30 stycznia 2017 r. – Hubertus John/Freie Hansestadt Bremen**

(Sprawa C-46/17)

(2017/C 144/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hubertus John

Strona pozwana: Freie Hansestadt Bremen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 pkt 1 zawartego w dniu 18 marca 1999 r. porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE) oraz Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP), należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona regulacji krajowej, na podstawie której strony umowy o pracę mogą bez konieczności spełnienia dalszych wymogów i bez żadnego czasowego ograniczenia za pomocą porozumienia w trakcie trwania stosunku pracy w danym przypadku nawet wielokrotnie przesunąć ustalony termin rozwiązania stosunku pracy tylko dlatego, że pracownik na skutek osiągnięcia ustawowej granicy wieku emerytalnego nabył prawo do emerytury?
- 2) W przypadku udzielenia przez Trybunał twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:
- Czy niezgodność wymienionej w pytaniu 1 krajowej regulacji z klauzulą 5 pkt 1 porozumienia ramowego zachodzi także w przypadku pierwszego przesunięcia terminu rozwiązania stosunku pracy?
- 3) Czy art. 1, art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE ⁽²⁾ Rady z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (dyrektywy 2000/78/WE) lub ogólnych zasad prawa wspólnotowego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacji krajowej, na podstawie której strony umowy o pracę mogą bez konieczności spełnienia dalszych wymogów i bez żadnego czasowego ograniczenia za pomocą porozumienia w trakcie trwania stosunku pracy w danym przypadku nawet wielokrotnie przesunąć ustalony termin rozwiązania stosunku pracy, tylko dlatego, że pracownik na skutek osiągnięcia ustawowej granicy wieku emerytalnego nabył prawo do emerytury?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 303, s. 16.